

NIGHT
and
DAY

FARVEFILMEN
OM
COLE PORTER'S
LIV

NIGHT and DAY

farvefilmen om Cole Porters liv og levned iscenesat af Michael Curtis

Producent: Arthur Schwartz . Danse: Le Roy Prinz

I HOVEDROLLERNE:

Cole Porter *Cary Grant*
Linda Lee Porter *Alexis Smith*
Monty Woolley *Monty Woolley*
Carole Hill *Ginny Sims*
Gracie Haris *Jane Wyman*
Gabrielle *Eve Arden*
Ward Blackburn *Donald Woods*
Anatole Giron *Victor Francen*

Leon Dowling *Alan Hale*
Nancy *Dorothy Malone*
Bernie *Tom D'Andrea*
Kate Porter *Selena Royle*
Omer Porter *Henry Stephenson*
Wilosky *Sig Ruman*
Første „Fersken“ *John Pearson*
Anden „Fersken“ *Herman Bing*

Af dansere og danserinder medvirker:

Milada Mladova . George Zoritch . Adam og Jayne Di Catano . Estelle Sloan

Carlos Ramirez synger „Begin the Beguine“

Mary Martin synger „My Heart Belongs to Daddy“

Professor Woolley har paa draget sig sine kollegers mishag. En professor ved Yale skal være ganske uangribelig og sætte studenterne et godt eksempel paa værdighed og præcision. Det er ikke netop, hvad Woolley har gjort.

Morgenen genvordigheder har dog ikke taget mere paa professoren, end at han er i jilden igen om eftermiddagen ved sangerkonkurrencen mellem et fodboldhold fra Yale og et hold fra Havard. Sangen, der skal bringe Yale sejren, er skrevet og komponeret af en ung juridisk studerende ved navn Cole Porter, der iøvrigt glimrer ved sin fraværelse, saa professoren maa sende bud efter ham paa Follies teatret, hvor han akkompagnerer Gracie Harris, der synger hans sang:

Hear my heartstrings strummin',
I'm in love again
And the spring is comin',

Cole Porter skal tilbringe julen paa familiens store landejendom i Indiana. Sammen med ham rejser hans ven, Ward Blackburn, der studerer

medicin, og professor Woolley, der, som Cole udtrykker det, skal lære ham tre aars jura paa en week-end. Som sædvanligt kommer Cole forsent, men de to, der venter paa ham, er blevet kloge af skade og har til sagt ham en time før togets normale afgangstid, saa han naar det lige, og naar endda at kysse Gracie farvel. Det var ganske vist kun paa næsen, hvilket var noget af en skuffelse for den unge dame.

Omer Porter er en streng gammel herre, der ikke er ligefrem tilfreds med de fremskridt, hans sønnesøn har gjort paa Yale. Det siger han lige, da han og Cole julemorgen er paa ridetur. Cole indrømmer det, og samtidig siger han noget, der længe har ligget ham paa hjerte. Han agter ikke at vende tilbage til Yale. Jura har han aldrig brudt sig om, det er musikken, der har hans hjerte, og desuden er han ked af at leve af bedstefaderens penge. Det, han skal naa, vil han helst naa ved egen hjælp.

Skuffet vender Omer Porter sin hest og rider hjem.

Der ventes andre gæster. Coles kusine, Nancy, skal

komme paa ferie sammen med en veninde, Linda Lee. Cole har ikke været særlig interesseret, for han husker Nancy som en lille fregnet, næsvis unge med bøjle paa tænderne. Han er derfor ikke saa lidt overrasket, da han paa trappen ser en smuk, ung dame, og han benytter sig straks af sin fætter-retighed til at kysse hende, hvorpaa hun gør ham opmærksom paa, at hun ikke er Nancy med Linda Lee, som han slet ikke kender. Det synes han er udmærket, og det gør kun fornøjelsen endnu større.

Da familien om aftenen samles ved juletræet, er Omer Porter stadig i daarligt humør.

Uden for synger nogle drenge en af Cole Porters sange:

My thoughts all stray to you.
In the still of the night,
As I gaze from my window,
At the moon in its flight

Og inde i stuen sætter Cole sig til klaveret, medens Nancy synger videre:

Do you love me,
As I love you?
Are you my life to be,
My dream come true?
Or will this dream of mine,
Fade out of sight?
Like the moon growing dim,
On the rim of the hill,
In the chill, still,
Of the night.

Under sangen er Coles øjne ikke vejet fra Lindas ansigt.

Blandt Coles julegaver er et sæt lovbøger fra bedstefaderen, som han nu ikke mere har brug for. Han er dog ikke den eneste, der faar »unyttige« gaver. Professor Woolley har faaet ikke mindre end otte barberknive. Da han har fuldskæg, finder han nærmest, at det er en fornærmelse.

Coles mor, Kate Porter, ved, hvad der er paa færde. Hun bebrejder ikke sønnen noget, men siger, at hun længe har vidst, de aldrig ville faa en jurist i familien. Hun fortæller ham, at der ligger en lille pakke ved siden af bøgerne. Det er den sang, han skrev den foregaaende sommer, og som nu synges i hele Indiana.

It was an old-fashioned garden,
Just an old-fashioned garden,
But it carried me back,
To that dear little schack,
In the land of long ago.
I saw an old-fashioned Missus,
Getting old-fashioned kisses,
In that old-fashioned garden,
From an old-fashioned beau.

Cole Porter er ikke den eneste, der har besluttet sig til at forlade Yale. Professor Woolley gør ham følgeskab. Som Porter føler han sig tiltrukket af teatret, og der gaar ikke ret lang tid, før de to er i

New York, hvor de forsøger at rejse penge til en revy, hvortil Cole Porter selv har skrevet tekst og musik.

Midt under en af prøverne gør Gracie Harris sin entre. Ogsaa hun er kommet for at forsøge lykken paa Broadway. Da hun har hørt om Cole, op søger hun naturligvis ham og synger ved prøven hans:

Romantic sponges, they say, do it,
Oysters up in Oysters Bay, do it,
Let's do it,
Let's fall in love.

SE AMERIKA FØRST

Cole Porters første revy løber af stablen. Familien Porter med undtagelse af gamle Omer er kommet for at overvære den store begivenhed. Nancy er der sammen med Ward, og det er nu saa vidt mellem dem, at hun »vælger hans klinikdame«. Og Linda Lee er der.

Paa scenen staar Gracie Harris med et mandskor og synger:

You do something to me,
Something that simply mystifies me,
Tell me, why should it be,
You have the power to

hypnotize me?

Let me live 'neath your spell.

Do, do that voo-doo,

That you do

So well.

For you do something to me

That nobody else could do.

Midt under sangen er publikum begyndt at forlade teatret. Cole faar snart forklaringen. »Lusitania« er blevet sænket.

Monty Woolley, nu instruktør, har arrangeret, at de allesammen efter forestillingen mødes i »Delmonico«, fordi overtjeneren har en aktie i revyen.

Cole er den sidste, der forlader teatret. Linda staar og venter paa ham, og sammen gaar de ned ad gaden. Han taler om sin premiere, der blev revyens sidste aften — om alt det, der er gaaet ned sammen med »Lusitania«, og om hans kammerat, de altid havde kaldt »bedstemor«, der var ombord, paa vej til Frankrig, hvor han havde meldt sig som frivillig.

Linda siger kun, at han hurtigt bestemmer sig, for hun ved, hvor det bærer hen, at ogsaa han vil til Frankrig.

Cole Porter er blevet saaret i benet, da en fjendtlig granat slog ned nær det sted, hvor han opholdt sig. Han sen-

des fra hospital til hospital og ender til sidst paa det hospital, hvor Linda Lee er sygeplejerske. Der er gaaet tre aar, siden han mødte hende første gang.

Linda Lee er hurtigt klar over, at det ikke saa meget er saaret som hans sindstilstand, der piner ham. Der er gaaet saa meget i stykker i verden, at Cole ikke ser nogen mening i tingene mere. Linda taler med lægen, Bart Mc Cleyvand, om tilfældet. Bart holder af Linda, men er klar over, at han ikke kan sammenlignes med »hendes Cole«.

En aften sidder Cole ved flyglet i opholdsstuen, da Linda kommer. Han standser, men hun beder ham fortsætte med sin nye melodi:

Like the tick, tick,
tock of the stately clock,
As it stands against the wall.
Like the drip, drip,
drip of the raindrops,
When the summer
shower is through.
So a voice within me
keeps repeatin',
You, you, you.
Night and Day
You are the one ...

Cole fortæller hende, at hun altid har været nærværende, naar der skete noget vigtigt i hans liv — da han forlod Yale, ved hans første premiere, og nu til at hele hans første saar ...

Linda foreslaar, at de, naar krigen er forbi, skal købe en villa ved Rivieraen, hvor han kan komponere i fred, men Cole vil ikke høre tale om det. Kunde han ikke modtage sin families penge, kan han heller ikke modtage hendes.

I sin iver for at gøre noget for Cole opsøger Linda Lee sangerinden, Gabrielle, der kort tid efter skal have hovedrollen i en revy, der produceres af Anatole Giron. Ved at sætte penge i revyen faar Lin-

da de to overtalt til at forsøge et af Coles numre. Det lykkes ikke. Ved prøven den 10. november 1918 opdager Cole sandheden og beslutter at rejse tilbage til Staterne for at forsøge lykken, medens Linda tager med Bart til London for at hjælpe ham med hans arbejde, der interesserer hende meget.

Cole Porter og Monty Woolley er igen sammen. For musikforfatteren Leon Dowling er Woolley netop ved at

demonstrere hvilken glimrende begavelse Cole Porter er.

Miss Otis regrets she's
unable to lunch today, Madam.
Miss Otis regrets she's
unable to lunch today.
She is sorry to be delayed,
But last night down in lovers' lane,
She strayed - Madam.
Miss Otis regrets she's
unable to lunch today.

Leon Dowling bryder sig ikk om den. Det er ikke det, folk vil høre. Cole Porter faar det raad, at han skal gaa ud og lære at blive folkelig, for hans eneste fejl er, at han ikke er født fattig. Monty Woolley faar en rolle i et af Dowlings stykker, hvor de har brug for folk med skæg.

For at lære det »folkelige« prøver Cole forskellige ting og ender til sidst i en musikhandel, hvor han hamrer alle døgnets melodier, der synges af Carole Hill i det forfængelige haab at faa folk til at købe dem.

En dag i frokostpausen foreslaar Carole ham, at hun skal synges en af hans sange:

What is this thing called love?
This funny thing called love.

Da Cole har hørt hende synge den, er han klar over, at han er færdig med at være folkelig, nu vil han sætte en

ny revy op, og Carole Hill skal have hovedrollen. Den, der er mest henrykt ved tanken, er Monty Woolley, selvom det betyder, at de skal hjemsoge de samme mennesker for at skaffe penge, som de hjemsogte, da SE AMERIKA FØRST blev til — det lykkes . . . og Carole Hill synger succes'en hjem med:

I've got you under my skin,
I've got you deep in the heart of me.
So deep in my heart,
You're really a part of me.

Samme aften modtager Porter et telegram fra Charles B. Cochran i London, om han vil sætte en revy op for ham. Det vil han, men han vil have Woolley med. Det vil Woolley ikke, for han foretrækker solskin for taage og har selv faaet et tilbud fra Hollywood.

LONDON

En dag ser Cole Porter Linda Lee sidde i en park. Den Linda, som han al succes'en til trods aldrig har kunnet glemme.

Han gaar hen til hende og ser, at hun strikker paa en barnetrøje. Da der et øjeblik efter kommer det ene barn efter det andet, tror han, det er hendes, og hun lader ham blive i troen — at det er hendes og Barts børn. Cole er dybt

skuffet og har ikke lyst til at gaa med hjem og hilse paa Bart. Sammenhængen gaar dog op for ham, da han ser en hel flok jublende unger samles om Linda.

De bliver gift umiddelbart før hans revy har premiere, og hovednummeret i revyen er

NIGHT AND DAY

Samme aften er der telegram fra New York, at mere arbejde venter ham der, saa de maa udsætte deres bryllupsrejse . . . en rejse, der bliver udsat aar

efter aar, fordi Cole gaar fra succes til succes og helt glemmer, at han har et privatliv.

I New York synger Carole Hill alle hans melodier:

It was just one of those things,
Just one of those crazy flings.
One of those bells that now
and then rings.

Prøver, prøver, stadig prøver. Paa grund af varmen forlægges de til Coles landsted. Linda er ved at køre træet, hun har aldrig et øjeblik alene med Cole. Nede i parken synger Carole og Cole:

You're the top,
You're the Coliseum.
You're the top,
You're the Louvre museum.
You're a melody,
From a symphony,
By Strauss.

Og midt i det hele ankommer Monty Woolley fra Hollywood og trøster Linda, medens Carole synger videre paa det næste nummer:

I get no kick from champagne,
Here alcohol doesn't thrill me at all.
So tell me why should it be true,
That I get a kick out of you.

Endnu en succes. Endnu en fest. Dagen efter skal Cole og Linda paa den bryllupsrejse, de endnu ikke har haft og som heller ikke den gang bliver til noget, fordi Cole har arrangeret, at en hel hær af producenter og forfattere skal rejse med dem, saa de ombord paa »Queen Mary« allerede kan begynde en ny revy.

Omsider er det blevet for meget for Linda. Hun forlader selskabet og overlader det til Monty Woolley at forklare Cole, hvorfor hun er rejst. Med Linda bortrejst begynder Cole igen at arbejde, men det er, som livet har mistet noget af sin tiltrækning. Han er ikke tilfreds med prøverne og tilbyder i sin desperation Gracie et af hovednumrene. Gracie ønsker ikke at synges det, fordi

hun ikke selv mener, hun er dygtig nok til det. I stedet for anbefaler hun en veninde fra koret, og saaledes gaar det til, at Mary Martin kommer til at synges:

But my heart belongs to daddy.
Yes, my heart belongs to daddy.
So I simply couldn't be bad.
Yes, my heart belongs to daddy,
Da-da-da, da-da-da, da-da-da.
So I want to warn you Laddy.
Though I think you're

perfectly swell,
That my heart belongs to daddy,
And my daddy, he treats it so well

Omtrent samtidig ringer Coles mor og beder ham komme hjem. Hans bedstefar har ikke langt igen.

Inden gamle Omer Porter dør, har han indrømmet, at Cole trods alt gjorde det rigtige, da han lod jura være jura.

Dødsfaldet og adskillelsen fra Linda har taget paa Cole. Hver eneste morgen rider han ud paa sin bedstefars hest. En dag bliver det uvej, og han vender hesten for at ride hjem, men et lyn slaar ned i et træ; det rammer i faldet Cole. Igen er det gaaet ud over hans ben. Han er ude af stand til at gaa. Ward fortæller det til Monty Woolley, der er ankommet fra Hollywood, han fortæller ogsaa, at kun en uendelig række af operationer kan skaffe Cole førligheden igen, det har han valgt, selvom der ikke er nogen garanti for, at det vil lykkes.

Bundet dels til en rullestol og dels til sengen fortsætter Cole sit arbejde. Han har kun ønsket et, at Linda intet faar at vide, da han ikke vil, at hun af medlidenhed skal komme tilbage til ham. Operation afløser operation. Han sidder i sin seng og ser en film, hvor Roy Rogers synger:

I wanta ride to the ridge,
Where the west commences,
And gaze at the moon til I lose
my senses.

I can't look at hobbles,
And I can't stand fences,
Don't fence me in.

Umiddelbart efter den syvogtyvende operation sørger Monty for, at Cole Porter over telefonen faar lejlighed til at høre Carlos Ramirez synges:

When they begin the Beguine,
It brings back the sound
of music so tender,
It brings back a night
of tropical splendor,

It brings back a memory evergreen.
I'm with you once more.
Under the stars,
And down by the shore,
An orchestra's playing,
And even the palms,
Seems to be swaying,
When they begin the Beguine.

To live it again is past all endeavor,
Except when that tune

clutches my heart.

And there we are swearing
to love forever,

And promising never, never to part.

What moments devine,

What rapture serene,

'Til clouds came along to disperse

The joy we had tasted.

And now when I hear people curse

The chance that was wasted,

I know but too well what they mean.

So don't let them begin the Beguine.

Let the love that was once a fire

Remain an ember,

Let it sleep like the dead desire

I only remember,

When they begin the Beguine.

Oh, yes, let them begin the Beguine.

Make them play,

'Til the stars that were there before,

Return above you.

'Til you whisper to me once more,

Darling I love you.

And we suddenly know,

What heaven we're in,

When they begin the Beguine.

ser, hvor bleg og medtaget han ser ud. Saa sætter han sig til klaveret og begynder at spille ... det er deres sang ... han kan ikke gennemføre det og lader en anden tage sin plads, og medens mandskoret synger ...

Like the beat, beat, beat

of the tom-tom,

When the jungle shadows fall,

Like the tick, tick, tock

on the stately clock,

As it stands against the wall,

Like the drip, drip, drip

of the raindrops

When the summer shower

is through,

So a voice within me

keeps repeating,

You, you, you,

Night and day, you are the one,

Only you, beneath the moon

And under the sun.

Whether near to me or far,

It's no matter, darling,

where you are,

I think of you.

Night and day,

Day and night,

Why is it so

That this longing for you

Follows wherever I go?

In the roaring traffic's boom,

In the silence of my lonely room

I think of you,

Night and day,

Night and day,

Under the hide of me.

There's an oh, such a hungry,

Yearning burning inside of me.

And its torment won't be through,

Till you let me spend my life

Making love to you,

Day and night,

Night and day.

... mødes Linda og Cole Porter, og kun Yales ærværdige mure er vidne til deres genforening.

Cole Porter er paa vej til Yale sammen med mange af sine gamle kammerater. Yale ønsker at hylde ham. Han og Monty Woolley har omsider faaet brug for den returbillet de aldrig benyttede den mindeværdige jul, da Cole besluttede at gaa sine egne veje.

Det er Monty Coolley, den forhenværende universitetsprofessor, der taler for sin ven og forhenværende elev — taler om Yale's traditioner og de store mænd, der er gaaet ud fra universitetet.

Nede blandt tilhørerne sidder Linda Lee Porter. Hendes øjne fyldes med taarer, da hun